

Уляна Молчко

Państwowy Uniwersytet Pedagogiczny im. Iwana Franki w Drohobyczu, Ukraina

МУЗИЧНО-КРИТИЧНІ ПУБЛІКАЦІЇ ДЕНИСА СІЧИНСЬКОГО НА СТОРІНКАХ ЧАСОПИСУ „ДІЛО”

2019 рік став ювілейним для двох фундаторів культурно-освітнього життя у Східній Галичині кінця XIX сторіччя – минуло 200 років від дня народження директора Галицького Музичного Товариства і професора Консерваторії зазначеної організації Кароля Мікулі [Karol Mikuli] (1819–1897) та 110 років від дня смерті одного з фундаторів української музичної культури, композитора, педагога, видатного музично-громадського діяча, музичного-критика Дениса Січинського (1865–1909). Життєві шляхи цих видатних митців перетнулися на освітній ниві. У своїх працях С. Павлишин¹, Л. Кияновська², Л. Мазепа³, відзначають, що Д. Січинський був учнем К. Мікулі.

До історії української музичної культури Д. Січинський ввійшов як перший композитор, який „відважився ступити на важкий шлях композитора-професіонала, поклавши початок професіональній музиці”⁴.

Його біографія знайшла висвітлення у працях С. Павлишин, Л. Кияновської, О. Німилевич, В. Дутчак і І. Новосядлої. Але музично-критичний доробок композитора є малодосліджений. Коротку інформацію про публіцистичну творчість Д. Січинського ми знаходимо в праці С. Павлишин, яка пише: „У 1895 році Січинський вперше виступив як музичний критик, рецензуючи нові твори українських композиторів («Хустина» Г. Топольницького, «Вечорниці» П. Ніщинського) та виступи видатних виконавців (С. Крушельницької, О. Мишуги, М. Левицького та інших)”⁵.

Тому метою дослідження є звернення уваги мистецько-освітньої громадськості на музично-критичний доробок Дениса Січинського, що побачив світ у львівському часописі „Діло”, аналіз тематики публікацій, жан-

¹ С. Павлишин, *Денис Січинський*, Київ 1980, с. 8.

² Л. Кияновська, *Галицька музична культура XIX–XX ст.: Навчальний посібник*, Чернівці 2007, с. 173.

³ Л. Мазепа, *Сторінки музичного минулого Львова (з неопублікованого)*, Львів 2001, с. 99.

⁴ С. Павлишин *Денис Січинський...*, с. 3.

⁵ *Ibidem*, с. 9.

рового спектру газетних матеріалів, авторського публіцистичного стилю та введення його в науково-навчальний та суспільно-мистецький обіг.

Наприкінці XIX століття одним із провідних пресодруків Львова був часопис „Діло”, появу якого спонукала „проблема популяризації народовецьких ідей серед загалу русинів-українців Австро-Угорської імперії”⁶. Газета постала на противагу заснованому у 1861 році часопису „Слово”, якому „закидали відхід від базових принципів, що призвело до поділу українців на ідеологічно протилежні табори народовців і москвофілів”⁷. „Діло” повинно було об’єднати усі патріотичні елементи і сприяти формуванню національної ідеї. Редакторами стали провідні діячі краю: Володимир Барвінський, Антін Горбачевський, Іван Белей, Василь Панейко, Федір Федорців, Дмитро Левицький, Ольга Кузьмович, Іван Кедрин, Іван Німчук, Володимир Кузьмович, Анатоль Курдидик та інші. До газети дописували майже всі визначні діячі Східної Галичини. Дослідниця тенденцій розвитку української музичної критики в Галичині Наталія Кобрин зазначає, що „найширшу панораму публікацій музикознавчої тематики представляє часопис «Діло» – перша українська щоденна газета. Значна кількість музично-критичних матеріалів серед публікацій «Діла», очевидно, пояснюється прагненням розглядати музику як органічну частину, якоюсь мірою рушійну силу і навіть зосередження національного життя”⁸.

У період з 1895 до 1909 років на сторінках часопису „Діло” з’являються публікації Дениса Січинського. Його перу належить понад десять статей, в яких висвітлюються вартісні сторінки культурного життя Східної Галичини. Підписуючи свої пресові матеріали, митець користувався справжнім ім’ям Денис Січинський та криптонімом Д.С.

Однією з перших музично-критичних статей Дениса Січинського була публікація „Концертъ «Зорѣ»”⁹, присвячена імпрезі, організованій Товариством руських ремісників „Зоря”, дохід з якої мав увійти до фонду будівництва власного дому. У цьому дописі ми знаходимо багатий інформативний матеріал, що дозволяє зарахувати його до найбільш популярних художньо-публіцистичних жанрів – репортажу. Автор вже в першому реченні фіксує дату і місце проведення: 3 березня, велика зала Народного дому. Найбільша цінність публікації полягає у вартісній

⁶ К. Курилишин, *Часопис „Діло” (Львів, 1880–1939 рр.): матеріали до біобібліографістики*, т. 1: 1880–1889 рр., Дрогобич 2015, с. 5.

⁷ *Ibidem*.

⁸ Н. Кобрин, *Галицька музична критика 20–30-х рр. XX ст. (за матеріалами українських періодичних видань)* [w:] *Збірник праць Науково-дослідного центру періодики*, Вип. 12, Львів 2004, с. 300–301.

⁹ Д. С’чинській, *Концертъ „Зорѣ” на дохѣдъ будовы власного дому...*, „Діло” 1895, nr 42 (22 II (6 III)), с. 3.

інформації щодо учасників концерту. Насамперед Д. Січинський наголошує на участі двох видатних співаків-українців світової слави Олександра Мишуги та Соломії Крушельницької, а також хору „Львівський Боян”, що зібрало велику кількість слухачів.

Д. Січинський в своїй публікації дає професійні характеристики концертних точок, які виконував „Львівський Боян”. Імпреза розпочалася композицією А. Вахнянина „У сні я снів” під батutoю о. О. Нижанківського. Автор дає вартісну оцінку диригентському таланту митця. Він пише: „У о. О. Нижанковского подивляли мы все способъ, зъ якимъ вонъ вмѣе використати всѣ найкрасшій естетично и найефектовнѣйшій мѣсця композицій, котрі дірігує; впрочомъ звѣстный вонъ уже вѣдь давна яко знаменитый, може найзнаменитшій дірігенті мѣжъ теперішніми рускими музиками”¹⁰. Третю точку концертної програми становила композиція польського автора Зигмунта Носковського з його мелодрами „Chata za wsią”. Це „Хор циганів”, виконання українською мовою якого було таке знамените, що „спѣвано его на жаданье публики ще разъ”¹¹.

Окрасою цього вечора став вокальний ансамбль Соломії Крушельницької та Олександра Мишуги. Вони представили львівській публіці два дуети: один з опери Миколи Лисенка „Різдвяна ніч”, а другий з опери Семена Гулака-Артемовського „Запорожець за Дунаєм”. Виступ цієї артистичної пари відзначався чаруючим співом і був настільки блискучим, що „по кождомъ зъ тыхъ дуетѣвъ не було оплескамъ кѣнця и нашій артисты мусѣли въ друге спѣвати”¹².

Завершилася концертна програма хоровими композиціями Івана Лаврівського „Корона” та Миколи Лисенка „Верховина”. Підсумовуючи свою розповідь про цю мистецьку акцію, Д. Січинський відзначає значний ріст хору „Львівський Боян”, у продукції якого „видко було великій поступъ на передъ и майже кожда точка програмы зраджувала, що тамъ трактує ся музику на серію, а найновѣйше поводженъ повинно хіба заохотити «Бояна» до дальшої працѣ въ напрямѣ поважного трактованя штуки”¹³.

Цей допис Д. Січинського має цінну джерелознавчу вартість, оскільки поглиблює інформативну базу про діяльність „Львівського Бояна”, а також творчий шлях світової слави співачки С. Крушельницької. Публікація увійшла до видання „Соломія Крушельницька. Спогади. Матеріали. Листування”¹⁴.

¹⁰ *Ibidem*.

¹¹ *Ibidem*.

¹² *Ibidem*.

¹³ *Ibidem*.

¹⁴ С. Крушельницька, *Спогади. Матеріали. Листування*, т. 2, ред. М. Головащенко, Київ 1978–1979, s. 14.

Репортаж Д. Січинського „Роковини Шевченковѣ у Львовѣ”¹⁵ відзначається яскравим відображенням на сторінках газети „Діло” музичної події, свідком якої був автор. Чітко викладаючи інформативний матеріал, журналіст досягає „ефекту присутності: читач має відчутти себе свідком події – «побачити», «почути»”¹⁶, що є головною особливістю репортажу. Заголовок виконує інформативну функцію і повідомляє про ювілейні святкування пророка українського народу Тараса Шевченка. Вже з перших рядків Д. Січинський відразу ж переходить до ознайомлення читача з аналізованою артїмпредзою. Він розпочинає газетний матеріал представленням артистичного складу Шевченківського вечора. У концерті взяли участь Соломія Крушельницька, Микола Левицький, хор „Львівський Боян” (диригент о. О. Нижанківський), оркестр 80-го військового полку. Далі автор наголошує, що програма містить музичні твори, які ніколи ще у Львові не виконувалися, тому про окремі точки буде говорити ширше. Саме такий підхід до викладу матеріалу дає нам підставу визначити різновид публікації як інформаційний репортаж.

У цій публікації Д. Січинський детально перелічує виконуваний під час концерту твори, а саме: „Львівським Бояном” – „Вечорниці” Петра Ніщинського, „Хустина” Генріха Топольницького, „Quodlibet” Миколи Лисенка, „На музиці” Філарети Колесси; Соломією Крушельницькою – „Туман, туман долиною” Миколи Лисенка, низку опрацювань народних пісень, дуєт „Зацвіла у лузі червона калина” М. Лисенка разом з Миколою Левицьким; Миколою Левицьким – „Минули літа молодії” о. Остапа Нижанківського; оркестром 80-го військового полку – два фрагменти („Серенада” і „Козак”) з опери „Богдан Хмельницький” Петра Щуровського. Цей інформативний матеріал вияскравлює сторінки культурно-освітнього життя Східної Галичини.

Репортаж відзначається вартісними оцінками Д. Січинського щодо творів українських композиторів, які становлять золотий фонд української національної культури. Висловлюючи свої враження від досить відомої музичної картини „Вечорниці” П. Ніщинського, автор наголошує, що твір має „превелике багатство чудових мелодій, хапаючих просто за серце”¹⁷. Виконання не на театральній сцені, а також без сценічної гри та декорацій викликало побоювання журналіста з приводу її успіху. Але, на превелике захоплення, публіка піднесено сприйняла музичну картину.

¹⁵ Д. Сѣчинскій, *Роковини Шевченковѣ у Львовѣ*, „Діло” 1895, nr 63 (18 (30) III), s. 2; nr 64 (20 III (1 IV)), s. 2.

¹⁶ О. Зінкевич, Ю. Чекан, *Музична критика: теорія та методика: Навчальний посібник*, Чернівці 2007, s. 125.

¹⁷ Д. Сѣчинскій, *Роковини Шевченковѣ у Львовѣ*, „Діло” 1895, nr 63 (18 (30) III), s. 2.

Концертний тріумф „Вечорниці” здобули завдяки блискучому хоровому виконанню, прекрасному співу С. Крушельницької та злагодженому інструментальному оркестровому супроводу.

Багато уваги у репортажі автор відводить характеристиці хорового твору „Хустина” Г. Топольницького на слова Т. Шевченка, який вважає найважливішим новим здобутком композитора. Висвітлюючи кожну частину кантати, Д. Січинський подає лаконічний зміст і музичну характеристику, чим робить публікацію доступною і пізнавальною для ширшого кола читачів.

Високу оцінку в публікації знайшли твори „Quodlibet” М. Лисенка і „На музиці” Ф. Колесси.

У концерті звучали і сольні виступи відомих співаків. Д. Січинський зазначає, що С. Крушельницька „співала, якъ завсѣгда, знаменито”¹⁸, а М. Левицький уміє „розвитут и цѣлый засѣбъ чувствagnarной декламации и всѣхъ вѣдѣній своего голоса”¹⁹.

Завершили шевченківський концерт два фрагменти з опери „Богдан Хмельницький” П. Щуровського. „Обѣрѣчи до теперь цѣлкомъ у нас не знаніа, а такъ гарніщочогось подѣбного не чувановже давноу насъ”²⁰ – пише Д. Січинський.

Наступна рецензія „Концертъ п. Ник. Левицкого”²¹ є відгуком на виступ львівського співака Миколи Левицького, що відбувся 7 квітня 1895 року. Публікація є цінним джерелознавчим матеріалом, який проливає світло на сторінки творчої біографії вокаліста, фіксує його репертуарний рівень та інтерпретаційні особливості, а також містить музикознавчі оцінки композицій українських митців.

Коментуючи це музичне дійство, Д. Січинський подає виконавську програму артиста. До неї входили: арія „Szumią jodły na gór szczycie” з опери „Галька” Станіслава Монюшка [Stanisław Moniuszko], дві пісні „Nie swatała mi cię matka” та „Jakże cię mam brać” Станіслава Нев’ядомського [Stanisław Niewiadomski], одна пісня „Минули літа молодії” о. Остапа Нижанківського. Автор відзначає, що М. Левицький виконав твори польських композиторів „концертово въ цѣлѣм того слова значѣнню”²². Окремо публіцист зупинився на характеристиці твору о. О. Нижанківського, оскільки деякі тогочасні львівські музичні критики (дописувач їх не називає) виразилися зневажливо про виконання його М. Левицьким на тогорічному ше-

¹⁸ Д. Сѣчиньскій, *Роковины Шевченковъ у Львовѣ*, „Діло” 1895, № 64 (20 III (1 IV)), с. 2.

¹⁹ *Ibidem*.

²⁰ *Ibidem*.

²¹ Д. Сѣчиньскій, *Концертъ п. Ник. Левицкого*, „Діло” 1895, № 71 (29 III (10 IV)), с. 3.

²² *Ibidem*.

вченківському концерті. Висловлюючи з цього приводу свою думку, Д. Січинський зазначає, що у вокальних творах на першому місці є поезія. Настрій вірша „Минули літа молодії...” Т. Шевченка передає душевне пригнічення, тугу за втраченими молодими літами, тому о. О. Нижанківський не міг до такого, повного суму, літературного тексту написати солоспів з музикою, насиченою жвавими ритмічними малюнками, яскравими модуляціями та контрастними ефектами. Д. Січинський пише: „Уважаю власне за заслугу композиторови се, що вѣнь, зрозумівши текстъ, склав музику цѣлкомъ ему вѣдповѣдаючи, вѣрно представляючи психічний настрѣй поета – и хотяй – якъ кажуть – музыка выйшла через то де-що за монотонна для пересѣчного слухача, то я позволю собі сказати, що власне въ тѣй монотонности лежитъ ціла естетична краса композиціи та що О. Нижанковскій черезъ повторювання одного мотиву по кѣлька разѣвъ лише тѣмъ вѣрнѣйше представив хѣдь гадки поета”²³. На цьому концерті М. Левицький з великим успіхом проінтерпретував вокальний твір „Минули літа молодії...”.

Публікація „Дня 16-го с. м. вѣдбувѣся пращальный концертъ Саломеи Крушельницкой”²⁴ вийшла друком у рубриці „Наука, штука и література”. За викладом інформації, який поєднує „в собі дві принципово різні форми діяльності: слухацьке сприйняття та дослідницький аналіз”²⁵, газетний матеріал Д. Січинського належить до жанру пресодруків – рецензії. Вже з перших рядків митець фіксує дату проведення 16 травня, місце проведення Народний Дім, інформує про учасників музичної акції – вокалістів С. Крушельницьку та Юзефа Шиманського [Józef Szymański], флейтиста Олександра Дрежепольського, піаніста Кароля Фридерика Штоля [Karol Fryderyk Stohl], хору „Львівський Боян” (диригент о. О. Нижанківський).

Поєднуючи хист слухача та аналітика, Д. Січинський крок з кроком представляє читачеві концертну програму прощального вечора С. Крушельницької, котра весною 1895 року виїжджала на подальше навчання в Італію. Він зазначає, що в цей раз артистка співала, „якъзавѣгды, знаменито”²⁶.

У концертній рецензії автор викладає матеріал через власні аналітично-інтерпретаційні рефлексії. Аналізуючи новий твір о. О. Нижанківського „І молилася я”, подає його стислу характеристику: „Есть се пѣдъ взглядомъ формы пѣсня, и то пѣсня о кольоритѣ переважно ліричнѣмъ, а на

²³ Ibidem.

²⁴ Д. Січинський, *Дня 16-го с. м. вѣдбувѣся пращальный концертъ Саломеи Крушельницкой*, „Діло” 1895, nr 101 (8 (20) V), s. 3.

²⁵ О. Зінкевич, Ю. Чекан, *Музична критика...*, s. 137.

²⁶ Д. Січинський, *Дня 16-го с. м...*, s. 3.

піднесення заслугує там, що супровід фортепяна проваджений єсть самодостойно и дуже зручно, такъ що знаменито илюструє поодинокі психічні моменти тексту и творить зъ самымъ сплвномъ нероздѣльну цѣлѣсть, підъ кождымъ взглядомъ знаменито викончену безъ замѣту»²⁷. Цей твір, на думку Д. Січинського, знайшов в С. Крушельницькій та К. Штолля найкращих інтерпретаторів.

Другою новинкою цього вечора були „Дві в'язанки з народних пісень” Миколи Кумановського „зѣ знаньемъ зложені”²⁸. Автор критично висловлюється з приводу недосконалого виконання цих, а також інших хороших творів колективом „Львівський Боян”.

Крім композиції о. О. Нижанківського, С. Крушельницька подала публіці твори: „Pieśń dudarza” Ігнація Яна Падеревського [Ignacy Jan Paderewski], „Серенаду” Гаєтана Браги [Gaetano Braga], „Stelle d'oro” [„Amore!, Storiellina” – У.М.] Луїджі Денца [Luigi Denza] (італійською мовою), а також кілька українських пісень. Окрасою концерту став виступ Ю. Шиманського, який виконав твори Фроменталя Галеві [Jacques François Fromental Élie Halévy], Кароля Штолля, Станіслава Нев'ядомського, М. Лисенка („Минають дні”). Назви творів в публікації не вказані. Автор відзначає високий професійний рівень гри на флейті О. Дрежепольського та знаменитий фортепіанний акомпанемент К.Ф. Штоля.

Успіх концерту був неперевершений. Публіка з великим ентузіазмом вітала кожний виступ С. Крушельницької, а „оплески ті були виявомъ симпатіи, якою тѣшилась концертантка у насъ”²⁹ – завершує свою рецензію Д. Січинський.

Газетний допис „Рускій народний театр під управою п. М. Губчака, перебуваючий в Станіславіві”³⁰ повідомляє мистецьку громадськість про постановку опери „Катерина” Миколи Аркаса. За своїм змістом зазначений пресовий матеріал належить до публіцистичного жанру – анонсу, який сповіщає про подію. Д. Січинський акцентує увагу читачів на особливостях музики цієї опери, яка відзначається мелодійністю, ліричністю, хоча не бракує туті драматичних номерів. Ця публікація є вартісним джерелом щодо висвітлення життєвого і творчого шляху директора театру „Руської Бесіди” Михайла Губчака.

Наступні газетні матеріали Д. Січинського містять жанрові особливості анонсу, в якому „завжди здійснюється акцент на кращих, найбільш ви-

²⁷ *Ibidem.*

²⁸ *Ibidem.*

²⁹ *Ibidem.*

³⁰ Д. Січинський, *Рускій народний театр під управою п. М. Губчака, перебуваючий в Станіславіві*, „Діло” 1902, nr 85 (17 (30) IV), s. 3.

грашних сторонах пропонованого явища”³¹. У дописі „Календар музичний на рік 1906”³² автор не тільки рекламує вихід у світ цього мистецького видання у видавництві „Станіславський Боян”, але й звертає увагу читача на публікування в ньому підручника з теорії музики „Короткий начерк гармонії і композиції” о. Віктора Матюка, який був першим українським підручником такого профілю³³. Представляючи найкращі сторони навчального видання, журналіст зазначає, що воно призначене для диригентів хорів, народних учителів, учнів старших класів середніх шкіл. На думку Д. Січинського „о. Матюк вичерпав в своїм нарисі материял весь до гармонії належито і дуже совісно, і кожний, хто предмет сей після сего нарису докладно перестудіює, буде вповні підготовлений до дальшого студіювання музики на основі підручників писаних чито в німецькій, чи иншій мові”³⁴.

Черговий анонс галицького оглядача „Музичне видавництво «Станіславівського Бояна»”³⁵ представляє джерелознавчу цінність, оскільки вияснює діяльність започаткованої у 1902 році Д. Січинським культурно-освітньої інституції. У двадцяти двох випусках „Музичної бібліотеки” було опубліковано твори українських композиторів, зокрема М. Вербицького, І. Лаврівського, І. Воробкевича, М. Лисенка та інших тогочасних митців. Зазначений допис повідомляє про початок видання „Симфоній” М. Вербицького, які „спочивають в рукописах, і майже ніхто нічого про них не знає”³⁶. Даючи оцінку цьому мистецькому явищу, автор в газетному анонсі наголошує на виборі друкарської фірми „Breitkopf & Härtel” в Лейпцигу та друку українською та німецькими мовами, що дасть поштовх популяризації української музики в європейському просторі.

У черговому анонсі „Ізидор Воробкевич. 12 пісень на хор мужеский „a capella””³⁷ публіцист інформує громадськість про новий збірник, який вийшов тиражем у двадцять другого випуску видавництва „Станіславського Бояна”. Ці ноти, упорядковані Д. Січинським, стануть корисними „для всяких хорів мужеских, котрі в послідних часах як раз відчують брак того рода музичного материялу”³⁸. Вартісним зауваженням митця є те, що

³¹ Т. Курешева, *Музыкальная журналистика и музыкальная критика. Учебное пособие*, Москва 2007, с. 66.

³² Д. Січинський, *Календар музичний на рік 1906*, „Діло” 1905, nr 200 (6 (19) IX), с. 3.

³³ С. Івасейко, *Віктор Матюк. З життя і творчої діяльності*, Стрий 1992, с. 17.

³⁴ Д. Січинський, *Календар...*, с. 3.

³⁵ Д. Січинський, *Музичне видавництво “Станіславівського Бояна”*, „Діло” 1905, nr 279 (16 (29) XII), с. 3.

³⁶ *Ibidem*.

³⁷ Д. Січинський, *Ізидор Воробкевич. 12 пісень на хор мужеский „a capella”*, „Діло” 1906, nr 256 (28 XI (11 XII)), с. 3.

³⁸ *Ibidem*.

всі рукописи-манускрипти Сидора Воробкевича ласкаво подарував станіславському видавництву син Емануїл Воробкевич.

Рецензією „Сьпіваник. Школа народна, часть I, II, III, IV. Зібрали і уложили о. Василь Навроцький і Володимир Сайко”³⁹ митець звертає увагу мистецьких кіл на появу дуже цінного підручника. Вказуючи на недостатній фаховий рівень вокального матеріалу у тогочасних шкільних читанках, Д. Січинський наголошує на професійному підборі пісень авторами в даному виданні. На думку журналіста головною ознакою дидактичного посібника є наскрізь продумане методичне упорядкування: від простого до складного. Запропоновані співочі взірці першої та другої частин є мелодійними і виховують любов „до співу, почування естетичні і убагродняють серце”⁴⁰. Автор зазначає, що наступні дві частини наповнені опрацюваннями народних пісень відомими композиторами В. Матюком, С. Воробкевичем, Ф. Колессою, А. Вахнянином. Підсумовуючи сказане, публіцист пише: „Загалом сьпіваник о. В. Навроцького і В. Сайка є найліпшим з усіх дотеперішніх руських сьпіваників так з огляду на його вартість педагогічну і методичну, як також з уваги на його вартість артистичну”⁴¹.

Останнім дописом Д. Січинського на сторінках „Діла” стало повідомлення „Три коломийки на фортеп'я, уложив Антон Кужела [професор музики Чернівецької семінарії]”⁴². Цей пресовий матеріал анонсує вихід у світ нового нотного збірника. Рекламуючи музичне видання „Три коломийки” Антона Кужелі, автор до кращих сторін композицій відносить красу мотивів, які є „всюди свіжі та оригінальні і дуже консеквентно переведені”⁴³. Про професіоналізм п'єс А. Кужелі Д. Січинський пише: „Коломийки сї писала фахова та вправна рука, уміючи погодити науку з оригінальністю; цілість робить дуже симпатичне та користне вражіння, а вже найкористнійше в третій коломийці, котру сьміло назвати можу „концертовою”⁴⁴. У дописі журналіст звертає увагу піаністам на виконавські проблеми коломийок, наголошуючи, що „грати їх належить дуже докладно і педантично, [...] особливо там, де треба мельодию вишукати і замаркувати відповідно серед скомплікованих гармоній”⁴⁵.

³⁹ Д. Січинський, *Сьпіваник. Школа народна, часть I, II, III, IV. Зібрав і уложили о. Василь Навроцький і Володимир Сайко*, „Діло” 1907, nr 232 (28 X), s. 3.

⁴⁰ *Ibidem*.

⁴¹ *Ibidem*.

⁴² Д. Січинський, *Три коломийки на фортеп'я, уложив Антон Кужела [професор музики Чернівецької семінарії]*, „Діло” 1909, nr 179 (12 (25) VIII), s. 3.

⁴³ *Ibidem*.

⁴⁴ *Ibidem*.

⁴⁵ *Ibidem*.

Д. Січинський як публіцист на шпальтах „Діла” висвітлював важливі моменти культурно-освітнього життя Східної Галичини. Пресові матеріали журналіста належать до інформаційного (анонс, репортаж) та аналітичного (рецензія, огляд) різновидів музичної критики. Його дописи характеризують виступи визначних вокалістів С. Крушельницької, О. Мишуги, М. Левицького, хорового колективу „Львівський Боян”, репертуарний рівень аналізованих концертних програм, вихід у світ нових музичних видань і виконують пізнавальну, просвітницьку функції. Для публіцистичного стилю Д. Січинського характерним є документальність, інформативність, узагальненість. Критичний доробок Д. Січинського відображає еволюцію мистецько-освітніх процесів на шляху поступу становлення української культури.

Bibliografia

- Съчинський Д., *Дня 16-го с. м. вѣдбувѣся пращальный концертъ Саломеи Крушельницкои*, „Діло” 1895, nr 101 (8 (20) V), s. 3.
- Січинський Д., *Изидор Воробкевич. 12 пісень на хор мужеский „a capella”*, „Діло” 1906, nr 256 (28 XI (11 XII)), s. 3.
- Січинський Д., *Календар музичний на рік 1906*, „Діло” 1905, nr 200 (6 (19) IX), s. 3.
- Съчинський Д., *Концертъ „Зоръ” на доходъ будовы власного дому...*, „Діло” 1895, nr 42 (22 II (6 III)), s. 3.
- Съчинський Д., *Концертъ п. Ник. Левицкого*, „Діло” 1895, nr 71 (29 III (10 IV)), s. 3.
- Січинський Д., *Музичне видавництво „Станіславівського Бояна”*, „Діло” 1905, nr 279 (16 (29) XII), s. 3.
- Съчинський Д., *Роковины Шевченковѣ у Львовѣ*, „Діло” 1895, nr 63 (18 (30) III), s. 2; nr 64 (20 III (1 IV)), s. 2.
- Січинський Д., *Рускій народний театр під управою п. М. Губчака, перебуваючий в Станіславові*, „Діло” 1902, nr 85 (17 (30) IV), s. 3.
- Січинський Д., *Три коломийки на фортепян, уложив Антон Кужела [професор музики Чернівецької семінарії]*, „Діло” 1909, nr 179 (12 (25) VIII), s. 3.
- Січинський Д., *Сьпіваник. Школа народна, часть I, II, III, IV. Зібрав і уложили о. Василь Навроцький і Володимир Сайко*, „Діло” 1907, nr 232 (28 X), s. 3.
- Зінькевич О., Чекан Ю., *Музична критика: теорія та методика: Навчальний посібник*, Чернівці 2007.
- Івасейко С., *Віктор Матюк. З життя і творчої діяльності*, Стрий 1992.
- Кияновська Л., *Галицька музична культура XIX–XX ст.: Навчальний посібник*, Чернівці 2007.
- Кобрин Н., *Галицька музична критика 20–30-х рр. XX ст. (за матеріалами українських періодичних видань)* [w:] *Збірник праць Науково-дослідного центру періодики*, Вип. 12, Львів 2004, s. 299–319.
- Крушельницька С., *Спогади. Матеріали. Листування*, red. М. Головащенко, t. 2, Київ 1978–1979.
- Курилишин К., *Часопис „Діло” (Львів, 1880–1939 рр.): матеріали до біобібліографістики*, t. 1: 1880–1889 рр., Дрогобич 2015.

Курьшева Т., *Музыкальная журналистика и музыкальная критика. Учебное пособие*, Москва 2007.

Мазепа Л., *Сторінки музичного минулого Львова (з неопублікованого)*, Львів 2001.

Павлишин С., *Денис Січинський*, Київ 1980.

CRITICAL AND MUSICAL PAPERS BY DENYS SICHYNSKYIN THE PAGES OF THE PERIODICAL „DILO”

Abstract

The study provides coverage of the journalistic practices of the Ukrainian professional composer Denys Sichynskyi. In the period from 1895 to 1909, his publications appeared in the pages of periodical „Dilo” [„Діло”]. His writings include more than ten articles, which covered the meaningful pages of the cultural life of Eastern Galicia. When signing his press materials, the author used his real name Denys Sichynsky and the cryptonym D. S. The creative achievements of the cultural and educational figures of the region were reflected in the musical and critical reviews of the Galician composer.

Newspaper materials of a journalist belong to the informational (announcement, newspaper report) and analytical (review, critique) varieties of musical criticism. His works throw light on the performances of outstanding vocalists like S. Krushelnytska, O. Myshuga, M. Levytsky, J. Szymański, flutist: O. Drezhepolsky, pianist: K. F. Stohl and the “Lvivskyi Boian” choir. The repertoire level of the concert programs and the release of new music publications perform both cognitive and educational functions. The journalistic style of D. Sichynsky is characterized by actuality, informativeness and professionalism. The critical work of D. Sichynsky reflects the development of artistic and educational processes on the way of progress in the formation of Ukrainian culture.

Keywords: Denys Sichynsky, „Dilo”, journalism, review, newspaper report